

ker paa, at Venstre i Grunden helt har givet Afkald paa denne Opfattelse, og jeg forstaar egentlig ikke, hvorfor det ærede Medlem nu gør den saa stærkt gældende. Naar man sammenligner tidligere Forslag til en Ministeransvarlighedslov, som ere behandlede her i Rigsdagen, med dette Forslag, er der med Hensyn til Grundlovsfortolkningen et kendeligt Tilbageskridt over hele Linien, saaledes som jeg illustrerede det ved et Eksempel, jeg fremdrog i Gaar, idet jeg sammenlignede Affattelsen af § 16 i Loven af 1879 med § 7 i nærværende Lovforslag. Det gamle Forslags § 16 indeholdt en ren og skær Grundlovsfortolkning, som, hvis den kunde slaas fast, vilde være meget egnet til at slaas en absolut Bom for provisoriske Finanslove. Og naar denne Bestemmelse egnede sig saa godt dertil, hvorfor saa udelade den i det her foreliggende Forslag? Dette Forslag er jo udarbejdet af den samme Mand, som udarbejdede Forslaget i 1879, og hvorfor har saa Lovforslagets Koncipist gjort denne Forandring med Hensyn til et af de allervigtigste Punkter, hvis det ikke er, fordi han er kommen til en stiltiende Erkendelse af, at en saadan Fortolkning kan man ikke indføre i en almindelig Lov? Jeg fremhævede ogsaa i Gaar, at naar man ser det nuværende Forslag igennem, er der i Virkeligheden ikke en eneste rigtig Grundlovsfortolkning tilbage. De ere eliminerede af Forslaget alle sammen.

Men foruden Grundlovsfortolkningerne er der ogsaa noget, som hedder „Grundlovstilføjelser“, og dem have de gamle Forslag været ret rige paa. I det ny Forslag er der ogsaa paa dette Punkt sket et Tilbageskridt, idet der kun er en eneste Ting tilbage, som jeg vil kalde en Grundlovstilføjelse, og det er netop dette omtvistede Punkt i § 8. Naar man saaledes fra Venstres Side har slaaet Retræte over hele Linien med Hensyn til Grundlovsfortolkninger i en Ministeransvarlighedslov, og naar der med Hensyn til Grundlovstilføjelser kun er et eneste Punkt tilbage, det, vi her diskutere, synes jeg, der var Grund til fra anden Side helt at indrømme, at man hverken skulde have det ene eller andet af den Slags ind i en Ministeransvarlighedslov. Derfor synes jeg, man skulde tage Skridtet fuldt ud og ogsaa tage det eneste tilbageblevne Punkt ud, endskønt det, efter den ærede Ordførers Mening, er det vigtigste Punkt i hele Loven. Jeg kan ikke komme bort fra den Betragtning, at dersom en saadan Bestemmelse kan fastslaa et Ansvar for Udste-

delsen af visse provisoriske Love, som holde sig indenfor Grænsen af Grundlovens § 25, maa man ogsaa kunne sætte Straf for Udstedelsen af enhver anden provisorisk Lov, som udstedes i Henhold til Grundlovens § 25. De ere naturligvis gyldige og skulle adlydes og respekteres, indtil de bortfalde paa grundlovmæssig Maade, kunde man sige, men vi kunne ikke lide saadanne provisoriske Love, og de Ministre, der udstede dem, skulle straffes. Jeg indser ikke, hvorfor man ikke i og for sig skulde kunne indføre en saadan Bestemmelse i en Ministeransvarlighedslov, naar man vil gøre det, som her gøres i § 8.

Dertil vil den ærede Ordfører sige: Nej, det er en ren desperat Handling, og det kunde derfor kun være en ren desperat Rigsdag, som vilde bære sig saaledes ad. Men en Ministeransvarlighedslov er ogsaa given for at omfatte Tilfælde af Desperation. Naar vi læse dette Forslag igennem, er der en hel Del Bestemmelser, som ikke behøvedes, hvis man ikke forudsatte, at et Ministerium kunde bære sig vanvittigt og desperat ad. Man behøver blot i saa Henseende at se paa Reglerne i §§ 10 og 11. Men har man Lov til at gaa ud fra, at Ministrene kunne bære sig aldeles desperat ad, maa man ogsaa væge dem imod, at Rigsdagen bærer sig desperat ad. Vor Forfatningshistorie er ikke uden Tilfælde, hvor et af Rigsdagens Ting har handlet i Desperation. (*Jens Busk: For Eksempel?*) Finanslovnægtelsen! (*Alfred Christensen: Skal man da sige ja til alt, hvad der foreslaas?*) Nej!

Formanden: Det ærede Medlem brugte i sin Tale et for stærkt Udtryk. Jeg maa bede ærede Medlemmer undlade at afbryde Taleren.

H. L. Møller: Det, jeg vilde opnaa ved dette Tilsvaer til den ærede Ordfører, var at slaas den Ting fast, at de Uoverensstemmelser, der ere mellem Flertallet og mig angaaende dette Forslags Form, rejse sig ikke fra forskellige konstitutionelle Opfattelser. De rejse sig af andre Grunde, hvad jeg mener at kunne bevise ved at henvise til den Overensstemmelse, der paa et væsentligt Punkt er mellem det ærede Medlem for Højrup og mig. Det vilde jeg gerne have slaaet saa fast som muligt, for at det kan staa klart ogsaa under de fortsatte Forhandlinger om dette Lovforslag. Det bliver sikkert ikke sidste Gang, vi se det her i Tinget.